

at to paa hinanden følgende Rigsdage vil faa Mulighed for at tage Standpunkt til Spørgsmaal om Tiltale.

Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 § 92, Nr. 3, bestemmer, at Forældelse med Hensyn til Forbrydelser begaaet i offentlig Tjeneste eller Hverv kun kan indtræde, naar den forskyldte Straf ikke overstiger Bøde, i hvilket Tilfælde Forældelsesfristen er 2 Aar.

Denne Regel, der ikke ændres ved det foreliggende Forslag, bevirker, at Forældelse ikke indtræder, naar en Minister har overtraadt de i Straffeloven indeholdte Bestemmelser under saadanne Omstændigheder, at Frihedsstraf er forskyldt.

Medens man ganske kan tiltræde, at der ikke bør blive Spørgsmaal om Forældelse, naar det drejer sig om alvorlige Forbrydelser, der rammes af Straffeloven, finder man det paakrævet, at der med Hensyn til de Forseelser, der omhandles i det foreliggende Lovforslag, hjemles Adgang til Forældelse, saaledes at der ikke mange Aar, efter at Forseelsen er begaaet, skal kunne blive Spørgsmaal om at drage en Minister til Ansvar, maaske udelukkende for at faa politisk Hævn overfor ham.

Til § 11.

Med Hensyn til Afholdelsen af Statsudgifter indeholdt de tidligere Forslag Regler om et meget strengt Erstatningsansvar for Ministrene; var uhjemlede Udgifter afholdt, skulde den ansvarlige Minister være

pligtig at tilsvare Statskassen „Beløbet af den afholdte Udgift“. Yderligere fandtes der en Regel om, at Ministrene solidarisk skulde være ansvarlige for saadanne Udgifter, hvis det ikke kunde oplyses, hvem der bar Ansvar for Udgiftens Afholdelse.

Regler om et saadant vidtgaaende Erstatningsansvar for Ministre paa dette som paa andre Omraader skønnes imidlertid at være urimelige. Tværtimod synes der at være Hensyn, der maa føre til for Ministre at mildne det af den almindelige Erstatningsregel følgende Ansvar. En Minister har ifølge sin Stilling Pligt til at handle indenfor mange, forskellige Omraader, og det synes urimeligt, at en selv mindre Fejl fra hans Side skal kunne medføre alvorligt Erstatningsansvar. Den Risiko, der er forbundet med en Ministers Arbejde i Henseende til Muligheden af at tilføje Statskassen Tab, er formentlig en saadan, at Ret og Billighed synes at tale for, at Ministerens Erstatningsansvar begrænses til Ansvar for forsætlige og groft uagtsomme, skadegørende Handlinger. Man foreslaar derfor, at en Minister skal ifalde Erstatningsansvar overfor Statskassen, saafremt han har handlet med Forsæt eller gjort sig skyldig i grov Tilsidesættelse af sine Embedspligter.

I Stk. 2 er optaget en til § 15, Stk. 2, i Folketingsforslaget svarende Regel om Erstatningsansvarets Bortfald, naar den forenede Rigsdag uden Forbehold har godkendt det aarlige Statsregnskab.